

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: D. G.**, zastoupena JUDr. Boženou Burdychovou, advokátkou, se sídlem Lovosická 440/40, Praha 9, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 7. 2004, č. j. 15 Az 621/2003 - 17,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátce JUDr. Boženě Burdychové, **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Az 621/2003 - 17 ze dne 21. 7. 2004, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3375/VL - 10 - C10 - 2002 ze dne 4. 3. 2003, kterým nebyl stěžovatelce udělen azyl podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti, po ustanovení zástupce soudem doplněné, namítá, že žalovaný při hodnocení skutkového stavu vycházel z jednostranného hodnocení obav stěžovatelky o svůj život na základě jejího projevu na mítinku ve vesnici C. dne 9. 5. 2002, které byly důvodné vzhledem k jejímu sociálnímu postavení osamělé ženy starající se o dvě děti, a neposoudil správně povahu jejího projevu a jeho následky, nepřihlédl ke skutečnému stavu dodržování lidských práv v zemi stěžovatelčina původu jako celku, zejména pak v jejích nižších územních částech. Žalovaný nevzal v úvahu skutečnost, že stěžovatelčin projev byl kritikou nesprávně prováděných sociálních a ekonomických opatření ze strany místních orgánů ovládaných stále komunisty, kteří mají majoritu i v centrálních orgánech v zemi stěžovatelčina původu. Žalovaný rovněž zcela přehlédl, že vystoupení stěžovatelky na mítinku bylo výrazem jejího práva vyjadřovat své názory. Není pravdou, že by její tvrzení

učiněná v průběhu správního řízení byla nevěrohodná, žalovaný nesprávně pochopil obsah stěžovatelčiny výpovědi. Stěžovatelka dále vyvrací závěr žalovaného o tom, že hlavním důvodem její žádosti o udělení azylu byly ekonomické potíže. Na uvedené nedostatky pak krajský soud rozhodující o žalobě nepoukázal a napadené rozhodnutí žalovaného nezrušil, ač tak učinit měl.

Kromě toho má stěžovatelka za to, že důvody, které uváděla, jsou důvody azylově relevantními, neboť stěžovatelka byla pronásledována. Krajský soud se však dopustil nesprávného posouzení právní otázky splnění podmínek pro udělení azylu, neboť nesprávně vyhodnotil kritické vystoupení stěžovatelky vůči místním orgánům na mítinku v obci konaném dne 9. 5. 2002. Stěžovatelčin projev odpovídal uplatnění politického práva vyjadřovat své názory. Kromě toho stěžovatelka zpochybňuje i závěr ohledně nesplnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů, přitom argumentuje péčí o dvě nezletilé děti.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, kromě toho žádá přiznání odkladného účinku jí podané kasační stížnosti.

Žalovaný vyjádření k obsahu kasační stížnosti nepodal.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatelka brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou formulářového charakteru, kdy do předtištěného textu toliko doplnila identifikační údaje týkající se její osoby a napadeného rozhodnutí žalovaného. V části III. žaloby uvedla, že výrok rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu a že žalovaný na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal rozhodnutí, které stěžovatelka považuje za nesprávné. V části IV. žaloby pak za text „Podání žaloby odůvodňuji následujícími skutečnostmi:“ doplnila, že odůvodnění žaloby učiní dodatečným podáním. Z obsahu soudního spisu však uskutečnění takového doplnění nevyplývá. Krajský soud k takto podané žalobě napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal, setrval při tomto přezkumu v míře obecnosti, jež i tak přesahovala míru, na níž stěžovatelka v žalobě setrvala. Nejvyšší správní soud by s ohledem na obsah žaloby a neexistenci jejího doplnění byl připraven aprobeovat takový postup krajského soudu, jímž by žalobu pro absenci byť jen jediného žalobního bodu věcně neprojednával a odmítl ji. Tu Nejvyšší správní soud připomíná, že ze zásady dispoziční a koncentrační, jimiž je řízení před krajskými soudy ve správním soudnictví ovládáno, je jeho již konstantní judikaturou dovozována neexistence povinnosti krajského soudu činit za absence jakéhokoli žalobního bodu výzvu k doplnění žaloby. Kromě toho stěžovatelka sama odůvodnění žaloby, a tím i přednes žalobních bodů, ohlásila, avšak neučinila tak. Uskutečnil-li krajský soud přezkum, pak mu z hlediska dodržení stěžovatelčinych práv nelze ničeho vytknout. Faktické uskutečnění takového přezkumu však nemůže pro stěžovatelku přivodit příznivější závěr ohledně obsahu žaloby.

Pokud tedy stěžovatelka nyní namítá konkrétní vady řízení před žalovaným (jednostranné hodnocení stěžovatelčiny situace, nepřihlídnutí ke stavu dodržování lidských práv v zemi jejího původu atd.) a zpochybňuje-li nyní z konkrétně podávaných důvodů i hmotněprávní posouzení svého případu (pronásledování stěžovatelky pro využití základního práva vyjadřovat své názory a péče o děti coby důvod k udělení humanitárního azylu), pak nelze dospět k závěru jinému, a to ani při nejvyšší míře příznivosti posouzení obsahu žaloby ke krajskému soudu, než že tyto námitky obsažené nyní v kasační stížnosti nenalézají své

opory v žalobě podané ke krajskému soudu, byť by Nejvyšší správní soud připustil i značnou míru jejich tehdejšího zobecnění. Těmito námitkami stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného brojí poprvé až nyní v kasační stížnosti, ač stěžovatelce v jejich dřívějším uplatnění žádné objektivní okolnosti nebránily.

Podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), není kasační stížnost přípustná též tehdy, opírá-li se jen o jiné důvody, než které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Opírá-li se tedy stěžovatelčina kasační stížnost výlučně o důvody, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem, ač uplatněny být mohly, je kasační stížnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná a Nejvyšší správní soud ji musel podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. odmítnout. Za této situace se nemohl zabývat ani návrhem na přiznání odkladného účinku.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovatelce byla zástupcem pro řízení o kasační stížnosti ustanovena advokátka JUDr. Božena Burdychová. Té Nejvyšší správní soud určil odměnu za zastupování v celkové výši 2150 Kč (dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí věci a v doplnění kasační stížnosti, společně se dvěma režijními paušály v celkové výši 150 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky). K jejímu vyplacení stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu